

Bemærkninger om de Præmier, som Forsikringselskaberne tager, og om Administrationsforholdene indenfor disse Selskaber og byggede sine Betragtninger paa en Pjece, skrevet af Fuldmægtig F. Zeuthen. Om hele det Materiale, som det ærede Medlem her fremførte, skal jeg kun udtale, at det er skrevet af en Mand, som nøje har fulgt Udviklingen indenfor Arbejderforsikrings-Raadet, men som jeg ikke føler mig overbevist om besidder tilstrækkeligt Kendskab til Selskabernes Forhold til, at han med afgjort Vished kan udtale sig derom. Jeg skal endvidere minde om, at det er et ringe Materiale, paa hvilket Fuldmægtig Zeuthens Kritik er bygget, det har Fuldmægtigen ogsaa selv erkendt, et Materiale saa ringe, at en enkelt Ulykkes Indtræden ganske vilde forandre Resultatet af disse Undersøgelser.

Det ærede Medlem kritiserede stærkt, at der havde fundet Forhøjelse af Præmien for Tjenestepiger Sted fra 5 til 10 Kr. Nu er det i og for sig ikke min Sag her at staa som Forsvarer for Selskabers Dispositioner, hvorpaa jeg ingen Indflydelse har, men jeg kan dog ikke undlade at sige, at denne Forhøjelse fra Selskabernes Side er sket under Indtryk af den store Forhøjelse af de Erstatninger, som fandt Sted i Henhold til de Ændringer og Tilføjelser til Ulykkesforsikringsloven, som er gennemført siden 1916. Denne Præmie af 10 Kr. er imidlertid igen for det store Flertal af Tjenestepigers Vedkommende nedsat til 5 Kr., og naar det ærede Medlem saa stærkt kritiserede den Præmie, der tages for løs Medhjælp, og nævnte, at den er 6 Kr., maa jeg have Lov til at oplyse overfor det ærede Medlem, hvad det ærede Medlem burde have vidst, naar han vilde omtale disse Spørgsmaal, at denne atter er nedsat til 3 Kr. og til det halve deraf, nemlig 1½ Kr., for løs Medhjælp, som ikke beskæftiges hos vedkommende over 100 Timer aarlig. Den Forsikringspligt, som de mindst velstillede faar, og som det ærede Medlem drog saa stærkt til Felts imod, kommer de altsaa ikke til at betale 6 Kr. for om Aaret, men kun 1½ Kr. Talen om en Præmie af 900 Kr. om Aaret for en Rengøringskone, der tænkes beskæftiget 150 Steder, er grebet ganske ud af Luften og uden Forbindelse med det virkelige Liv, saa den skal jeg ikke opholde mig nærmere ved. Det ærede Medlem gjorde i den Anledning nogle Bemærkninger om det Nævn, som er nedsat i Henhold til Ulykkesforsikringslovens § 79. Dette Nævn har til Opgave at mod-

tage Klager fra Forsikringstagere over Præmieforhøjelser og undersøge, hvorvidt saadanne Forhøjelser er berettigede eller ej, men Nævnet har ingen Kompetence til at gribe ind, før Klage foreligger, og derfor var det Angreb paa Nævnets Formand, Professor Sindballe, som det ærede Medlem her fra dette Sted afleverede, fuldkommen uberettiget, foruden at det efter min Mening i sin Form var utiltalende. Nævnet kan, som sagt, kun tage Affære, naar Klage indgives, og Klage til Nævnet er kun fremkommet overfor Forhøjelsen af Tjenestepigepremierne og Forhøjelsen af Præmien for den løse Medhjælp, og disse Klager har ved Nævnets Mellekomst ført til de Nedsættelser, jeg her har omtalt. Hele dette Spørgsmaal om Forsikring af løs Medhjælp hviler imidlertid paa en Fortolkning af Ulykkesforsikringslovens § 49, som derom udtaler: „Personer, der uden at beskæftige Arbejdere, der er forsikringsberettigede efter denne Lovs øvrige Regler, alene i deres Husholdning eller ved personlig Tjenestegerning anvender Medhjælp af tilfældig og ganske forbigaaende Art, har ingen Forsikringspligt for denne Medhjælp“. Naar nu Arbejderforsikrings-Raadet har fortolket denne Bestemmelse saaledes, at løs Medhjælp i meget stort Tal kommer ind under Forsikring, er det naturligt sket for at sikre ogsaa saadanne Personer i Tilfælde af Ulykke under Arbejde. Det er en human Fortolkning, som Arbejderforsikrings-Raadet her har givet, og fritages den vedkommende, som beskæftiger løs Medhjælp, for at sikre denne, kan dette fremtidig kun ske derved, at de vedkommende paa eget Initiativ og paa egen Bekostning tegner saadan Forsikring. Da Ulykkesforsikringslovsforslaget var til Behandling her i den høje Rigsdag i Sommeren 1916, drejede Forhandlingerne sig i meget betydelig Grad netop om disse Bestemmelser, og man havde, hvad ærede Medlemmer i denne Sal, som beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, sikkert vil erindre, under Overvejelse at fritage for Forsikringspligt saadanne Personer, som ikke beskæftigede anden Medhjælp end i Husgerning og af tilfældig Art; men naar man undlod det og formede det, som det skete i Loven, hvorved man gav Plads for den Fortolkning af Bestemmelserne, som Arbejderforsikrings-Raadet har foretaget, var det for derigennem i størst mulig Grad at sikre ogsaa saadanne Arbejdere, hvis Beskæftigelse falder indenfor det Omraade, som betegnes ved Ordene: løs Medhjælp.